

De Ster

De drie getuigen van het boek van Mormon

„In de mond van twee of drie getuigen
zal alle woord bestaan.”

2 Cor. 13 : 1

November 1954

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

54e JAARGANG

Nr 11

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JEANNETTE I. JONGKEES

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Het getuigenis van drie getuigen . . .	323
Uittreksel van de verklaring van William H. Homer	324
„De gebroken munt“, een getuigenis van L. T. C. Frölich	328
Getuigenis van Zuster F. Klopmeijer . . .	330
Waarom wij het Mormonisme verkozen, door June Larodna	331
Het Tabernakel koor komt naar Europa	334
Onze Zonnehoeck, verzorgd door Ann C. Okker	335
Het Tabernakel koor op Tournee naar Europa	339
3 belangrijke lessen, die de gelijkenis van de tien maagden ons leert, door A. D. Jongkees	341
De heerlijkheid Gods is Intelligentie, door Elder H. J. M. Hoole	345
Gebeurtenissen in de Zending	349
Aankomst en Vertrek	350
Boekennieuws	351
Eigen Hart, door Alice Nahon	352

Voorpagina:

Van links naar rechts:

Oliver Cowdery, David Whitmer
en Martin Harris.

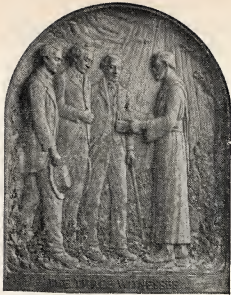
Op de voorpagina ziet U een gedeelte
van het monument der Drie Getuigen
van het Boek van Mormon dat door
Dr. Avard Fairbanks vervaardigd is en
staat op het Tempelplein te Salt Lake City.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Het getuigenis van drie getuigen

*

ZIJ het bekend aan alle natiën, geslachten, talen en volken, tot wie dit werk zal komen: Dat wij, door de genade van God de Vader en onze Here Jezus Christus, de platen hebben gezien, die deze kroniek bevatten, die een kroniek is van het volk van Nephi en tevens van de Lamaniëten, hun broederen, en ook van het volk van Jared, dat van de toren kwam, waarvan is gesproken. En wij weten ook, dat ze werden vertaald door de gave en de macht Gods, want Zijn stem heeft ons dit verkondigd; daarom weten wij met zekerheid, dat het werk waar is. Ook getuigen wij, dat wij de graveerselen op de platen hebben gezien en dat ze ons werden getoond door de macht Gods en niet door die van een mens. Voorts verklaren wij in volle ernst, dat een Engel Gods uit de Hemel nederdaalde en de platen voor onze ogen neerlegde, zodat wij de platen zagen en beschouwden en ook de graveerselen er op; en wij weten, dat het door de genade van God de Vader en van onze Here Jezus Christus is, dat wij deze dingen konden zien en kunnen getuigen, dat ze wáár zijn. En het is wonderlijk in onze ogen. De stem des Heren gebod ons niettemin, dat wij hiervan zouden getuigen; daarom getuigen wij, uit gehoorzaamheid aan Gods geboden, van deze dingen. En wij weten, dat indien wij getrouw zijn in Christus, wij onze klederen van het bloed van alle mensen zullen reinigen en vlekkeloos voor de rechterstoel van Christus zullen staan en voor eeuwig met Hem in de hemelen zullen wonen. En de eer zij de Vader en de Zoon, en de Heilige Geest, Die één God zijn. Amen.

Oliver Cowdery
David Whitmer
Martin Harris

UITTREKSEL VAN DE VERKLARING VAN WILLIAM H. HOMER

Dit interessante en geloof opwekkende verslag van een bezoek aan Martin Harris, van William H. Homer, werd in de „Improvement Era” van Maart 1926 gepubliceerd. De auteur was toendertijd 81 jaar oud en woonde in Utah County.

IK zag Martin Harris voor het eerst in Kirtland, Ohio, op ongeveer de laatste dag van December 1869. Op de terugreis van mijn zending naar Engeland, stopte ik in Pennsylvania om enige familieleden van mij te bezoeken. Toen ik mijn reis hervatte, ging een van mijn neven James A. Crockett, die geen lid van de Kerk was, zolang met mij mee naar Kirtland, Ohio. We bleven in Kirtland overnachten en de volgende morgen na het ontbijt vroegen wij onze gastheer, wie de Tempelbewaker van de Mormoonse Tempel te Kirtland was, en hij vertelde ons, dat Martin Harris de Tempelbewaker was en hij wees ons waar wij de oude man konden vinden. Dienovereenkomstig gingen wij naar de deur en klopte aan. Op ons kloppen werd de deur van het kleine huisje geopend door een armoedig gekleed en uitgemergd mannetje, op wien de laatste levensdagen zwaar drukten. Het was Martin Harris. Op zijn gezicht was de geschiedenis van zijn leven te lezen. Daar waren de trekken van geestelijke verheffing. Er waren ook de sporen van

scherpe teleurstelling. Daar was ook de hunkering naar vrede, tevredenheid en goddelijke rust, die nooit meer in zijn leven schenen te kunnen binnentreden.

Het was een zielige figuur en toch ook weer een krachtige figuur. Want al met al, had die kleine man toch iets, dat het feit verried, dat hij een rijk leven geleid had; dat hij in zijn leven edele ervaringen had opgedaan die maar enkelen ten deel vallen.

Ik introduceerde mij bescheiden als de zwager van Martin Harris, Jr. — daar hij met mijn oudste zuster getrouwd was — en als een zending van een buitenlandse zending. De uitwerking van mijn introductie werkte electrificerend. Maar het feit van mijn verwantschap werd overvleugeld door het feit een ingezetene van Utah te zijn. De oude man stooft wraakzuchtig op. „Een van die Brigham Young Mormonen, niet?” zei hij vinnig. Toen voer hij ongeduldig uit tegen Utah en de stichter van de Mormoonse nederzetting. Tevergeefs trachtte ik zijn aandacht te vestigen op zijn familie. (Martin Harris was toen 86 jaar oud). Martin Harris

scheen bezeten te zijn. Hij wou maar niet begrijpen dat daar iemand voor hem stond die wat van zijn vrouw en kinderen afwist, iemand die de Kerk naar Utah gevolgd was.

Na een korte tijd echter, zei hij, „U wilde de Tempel zien, niet waar?”

„Ja, inderdaad,” riep ik uit, „als dat toegestaan is.”

„Wel, ik zal mijn sleutel gaan halen,” antwoordde hij. Van dat moment af, straalde hij, ondanks de zo nu en dan geuite uitbarstingen, een en al belangstelling uit. Hij leidde ons door de kamers van de Tempel en legde uit hoe zij gebruikt werden. Hij wees ons de School der Profeten. Hij toonde ons waar het Tempelgordijn eens gehangen had. Hij vertelde ons aangrijpende ervaringen in verband met de geschiedenis van het heilige gebouw. In de kelder, als zowel op vele andere plaatsen vertoonde het tekenen van verbrokkeling. De kalk viel van de plafonds en muren, de ramen waren gebroken, het houtwerk zat vol vlekken en was beschadigd. Of het nu de invloed van deze toestand was of niet, is moeilijk te zeggen, maar hier begon Martin Harris weer over de Utah Mormonen te spreken. Een onrechtvaardigheid, een zeer grote onrechtvaardigheid was hem aangedaan. Hij had tot president van de Kerk gekozen moeten zijn. Toen de man enigszins uitgeput was, vroeg ik hem, „Is het niet waar, dat U tot één van de voor-
aanstaanden van de Kerk behoorden; dat U vrijwillig van Uw

middelen gaf en dat U ijverig Uw plichten vervulde?”

„Dat is waar,” antwoordde Martin Harris. „Toen was alles nog goed. Ik was hier bij de mensen geëerd, maar nu ben ik oud en arm, nu is alles anders.”

„Hoe staat het met Uw getuigenis van het Boek van Mormon? Gelooft U nog dat het Boek van Mormon waar is en dat Joseph Smith een profeet van God is?” Wederom was de uitdrukking electrificerend. Een totaal veranderde man stond voor mij. Hij was niet langer een man met een ingebeeld verdriet. Hij was een man die een boodschap te vertellen had.

„Jonge man,” antwoordde Martin Harris indrukwekkend. „Of ik het geloof? Zie ik de zonneshijn? Zo vast en zeker als ons de zon beschijnt en licht geeft en de maan en sterren ons bij nacht licht geven, zo zeker als de Adem des levens ons in het leven houdt, weet ik dat Joseph Smith een waar profeet van God was, door God gekozen om deze laatste bedeling van de volheid der tijden te openen, zo zeker weet ik dat het Boek van Mormon op goddelijke wijze vertaald werd. Ik zag de platen; ik zag de engel; ik hoorde de stem van God. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is en dat Joseph Smith een waar profeet van God was. Ik zou net zo goed aan mijn eigen bestaan kunnen twijfelen als ik aan de goddelijke waarachtigheid van het Boek van Mormon of aan de goddelijke roeping van Joseph van Joseph Smith zou twijfelen.”

Het was een verheven moment. Het was een prachtig getuigenis. Het doortrilde elke vezel in ons. Deze armoedig geklede uitgemergelde man voor ons was van gedaante veranderd, zoals hij daar voor ons stond met zijn hand naar de zon aan de hemel uitgestrekt. Een goddelijk vuur brandde in zijn ogen. In zijn stem weerklonk de oprechtheid en overtuiging van zijn boodschap. Het was de werkelijke Martin Harris, wiens brandende getuigenis geen macht ter aarde kon blussen. Het was het meest ontroerende moment van mijn leven. Ik vroeg Martin Harris hoe hij zo'n getuigenis kon afleggen, nadat hij de Kerk verlaten had. Hij zei: „Jongeman, ik verliet de Kerk niet, maar de Kerk heeft mij verlaten.“

Martin Harris was nu in een mildere stemming. Hij keerde zich naar mij om en vroeg: „Wie bent U?“ Ik verklaarde hem onze verwantschap. „Mijn zoon Martin trouwde met Uw zuster?“, herhaalde de oude man, mijn hand schuddend. „Je kent dus mijn familie?“

„Ja“, antwoordde ik. „Zoudt U Uw familie niet willen zien?“

„Ja, ik zou Caroline en de kinderen wel graag willen zien, maar ik kan er niet heen, ik ben te arm.“

(Hierna zei de schrijver van dit artikel, dat Brigham Young die reis graag voor hem zou willen betalen; dit weigerde Martin Harris, omdat Brigham Young geen goed bij hem kon doen; maar uiteindelijk gaf hij toch toe. William Homer ging naar President Young en verzocht hem

Martin Harris te helpen. William Homer ontving het volgende antwoord van Brigham Young):

„Ik heb nog nimmer een meer verheugende tijding gehoord. Hem over laten komen? Natuurlijk al kostte het mijn laatste dollar..... Het was Martin Harris, die Joseph Smith het eerst hielp bij de vertaling van het Boek van Mormon..... Het was Martin Harris die geroepen werd de profeet naar Missouri te begeleiden om hem bij het uitkiezen van de wijdingsgrond te assisteren. Martin Harris hielp ook bij de kiezing van de eerste hoge raad van de Kerk en was ook zelf lid van die genoemde raad. Toen de nieuwe president werd gekozen was hij uitermate teleurgesteld, omdat hij niet tot het leiderschap was uitgekozen; maar Martin Harris heeft nooit het geloof ontkend, heeft zich nooit met een andere secte bemoeid, maar toen de Kerk naar het Westen ging is hij achtergebleven. Het is waar, dat Martin niet afgefallen is; hij is nooit geschorst, noch afgesneden.“

Op 30 Augustus kwam Martin Harris in gezelschap van Elder Stevenson in Salt Lake City aan. Toen Martin Harris Salt Lake City bereikte, bezocht hij Brigham Young. Zij verzoenden zich met elkaar en Martin Harris werd gevraagd een toespraak in het Tabernakel te geven, al waar hij een getrouw getuigenis gaf. Hij ging naar Smithfield en later naar Clarkston, waar hij bij zijn zoon Martin Harris Jr. in ging wonen.

In de tussentijd keerde hij weer volledig tot de Kerk terug en sloot zich bij de Heiligen aan.

Begin Juli 1875, vijf jaar nadat Martin Harris in Utah aangekomen was, raakte hij verlamd. In die tijd was ik met mijn familie in Clarkston komen wonen. Met andere leden van de Clarkston ward, gingen wij naar hem toe om diegenen die hem verzorgden het werk te verlichten. Het scheen of hij zijn laatste getuigenis gegeven had. De laatste hoorbare woorden waren iets over het Boek van Mormon, maar we konden niet precies verstaan wat. Maar het waren niet de laatste woorden van de bejaarde getuige. De volgende dag, op 10 Juli 1875, kwam het einde..... Ik stond bij zijn bed en hield zijn hand vast, mijn

Moeder zat aan het voeteneinde. Martin scheen enkele dagen bewusteloos geweest te zijn. Toen wij de kamer binnenkwamen leek het of hij sliep. Hij werd spoedig wakker en vroeg om een slokje water. Hij dronk rustig en hij keek naar mij en herkende mij. Hij zei: „Ik ken jou, jij bent mijn vriend.” Hij zei: „Ik zag de platen waarop het Boek van Mormon was gegraveerd; ik zag een engel; ik hoorde de stem van God; en ik weet dat Joseph Smith een profeet van God is, de sleutelen van het Heilig Priesterschap houdend.” Dit was het einde. Martin Harris herhaalde een onweerlegbaar getuigenis van de goddelijke inspiratie en profetisch genie van de grote profeet Joseph Smith.

(getekend, William Harrison Homer).

Dit was het getuigenis van Martin Harris, maar niet alleen hij, maar duizenden over de gehele wereld hebben een getuigenis van de waarachtigheid van het herstelde Evangelie, dat door een Engel gebracht werd. Hierna volgen enige getuigenissen van leden uit binnen- en buitenland.

„De gebroken munt”

EEN GETUIGENIS

VAN

L. F. C. FRÖLICH

GEMEENTEPRESIDENT VAN DEN HAAG.

*

WAT zegt U, of ik verheugd ben een getuigenis te kunnen geven? Maar natuurlijk ben ik dat, net zo verheugd als een verdachte is, indien hij bij ondervraging een aannemelijk alibi kan geven.

U stelt mij de vraag: „Hoe weet U dat het Evangelie, dat U hebt aangenomen het ware onvervalste Evangelie van Jezus Christus is? Wel, dat zal ik U vertellen.

Ieder mens, zonder uitzondering, baseert zijn conclusies op waarnemingen. De wereldgezinde mens uitsluitend op wereldse waarnemingen, maar zij die er absoluut van overtuigd zijn, dat er een Godheid bestaat uit Wien en door Wien alles bestaat, dus de mens die zich bewust bij voortduring met de Godheid in verbinding stelt, (de geestelijk gevormde mens) zal mede door zijn liefde tot zijn Hemelse Vader, vast en zeker op de een of andere wonderlijke wijze een getuigenis ontvangen van God zelf. (Zie: Matth. 16 : 16-17).

Nu wil ik allerminst beweren, geliefde Broeders en Zusters, dat

ik reeds een volmaakt wezen ben, verre van dat, maar dit durf ik met een gerust geweten beweren, dat ik met alle macht en kracht die ik zelf kan opbrengen naar het kwijtraken van menselijke ondeugden streef. En ik weet zeker, dat indien ik getrouw ben in het nakomen van de geboden die mijn Here en Heiland mij heeft gegeven, om zodoende de weg naar volmaking te bereiken, het einddoel: „De Celestiale Heerlijkheid” zeker zal bereiken. „Mijne daden zijn niet Uwe daden, Mijne woorden zijn niet Uwe woorden”, zegt de Here. Zo is het werkelijk want de Here werkt wonderbaarlijk.

Toen ik enkele Zondagen achtereen met mijn gezin trouw de Kerkdiensten had bijgewoond en de lessen had gevolgd, kreeg ik als het ware een terugblik in mijn jeugd.

Ik ging als jongen graag naar de zogenaamde Serie-films. Een van deze films kwam mij voor de geest. Deze droeg de titel „The

broken Coin" (De gebroken munt).

Het kwam hierop neer, dat er een enorme erfenis te verdelen was, maar de erflater stelde in zijn testament vast, dat slechts hij, die de verloren gegane helft van een zeer kostbare oude munt terug zou bezorgen, de gehele erfenis zou ontvangen.

Een arme jongen vond een halve munt en zonder dat hij van het bestaan van de enorme erfenis af wist, begon hij zuiver uit ijver en uit verlangen de andere helft van de munt te vinden, zijn veel bewogen tocht over de aarde. Na vele omzwervingen keerde hij verdrietig, doch niet verslagen naar zijn dorp terug. Op een zeer bijzondere wijze kwam hij, en nog wel vlak bij huis, in het bezit van de andere helft van de munt.

Hoe kwam hij nu te weten, dat het werkelijk de andere helft van de zelfde munt was?

Niet door er domweg naar te staren, maar door het stuk met grage handen te grijpen en beide stukken op elkander te passen en ja hoor, elke inham en bocht paste in elkander. En zo verwierf deze arme jongen niet uit berekening, maar door ijver en volharding een fortuin.

Ziet, geliefde Broeders en Zusters, dit beeld uit mijn jongensjaren werd mij weer getoond en ik zag mij in de plaats staan van deze arme jongen, want ook ik

bezat de helft van die kostbare munt, n.l. de „Bijbel”.

Toen de zendingen bij ons het Boek van Mormon introduceerden en ik dit Boek aan de Bijbel confronteerde, gaf de geest mij te verstaan, dat dit de andere helft van de munt was, want elke inham en bocht paste in elkander. Wij, mijn gezin en ik zijn nu in het bezit gekomen van de volledige munt en dus ook op de aanspraak op het Hemelse fortuin waar geen aardse schat bij in de schaduw kan staan.

Het gaat er voor ons nu maar om, goede rentmeesters te blijven van deze Hemelse schat, en opdat wij straks als onze Heer van ons rekening en verantwoording vraagt, wij door Hem waardig gekeurd worden om in zijn tegenwoordigheid te mogen verblijven.

Ik vraag U, heb ik niet alle redenen om te zeggen, dat ik het ware Evangelie van Jezus Christus bezit?

Dat U allen ook door ijverig bidden en zoeken zulk een getuigenis moogt ontvangen, geliefde Broeders en Zusters, bid ik in Jezus Christus' naam. Amen.

GETUIGENIS

van

Zuster F. Klopmeijer

IK ben 82 jaar, geboren in Zeeland en sinds 22 Mei 1910 lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik was oorspronkelijk lid van de Grote Kerk en toen de zendingen van de Kerk van Jezus Christus aan de deur kwamen en een tractaatje achter lieten, legde ik het op tafel zonder het te lezen. Later heb ik het toch gelezen en schijnt er iets van de waarheid in mij te zijn blijven hangen.

Toen de zendingen voor de tweede keer bij me kwamen, was ik in de rouw, omdat mijn zoon van 17 jaar juist de verdrinkingsdood was gestorven. Zij hebben met mij over het Evangelie gesproken en mij overtuigd van de troost, die ik er uit kon putten, als ik al het werk zou doen, dat ons geboden wordt, en voornamelijk het werk in de Kerk en voor onze doden. Zij overtuigden me, dat ik mijn zoon terug zou zien en dat ik hier voor hem zelfs nog werk zou kunnen verrichten en dat was me toen al een grote troost.

Na een half jaar zijn mijn man en ik in Middelburg gedoopt, niet in een doopvont, zoals dat tegenwoordig gebeurt, maar nog in een open water, hetgeen natuurlijk betrekkelijk koud was. Ik was pas ziek geweest, maar toch heb ik geen enkel nadelig gevolg ondervonden van mijn doop in de open lucht, integendeel, mijn gezondheid is er eerder beter op geworden.

Toen ik aan de Kerk kwam, kon ik lezen nòch schrijven. Het lezen hebben de zendingen me geleerd, door me het Boek van Mormon te leren lezen, en hoewel ik niet goed kan schrijven, kan ik tenminste mijn naam duidelijk leesbaar schrijven.

Ik geloof vast in de zalvingen en genezingen door de zendingen en andere Priesterschapsdragers, want ik heb hiervan verschillende ervaringen opgedaan.

Ik weet, dat ik erg gezegend ben door mijn hoge leeftijd en mijn gezondheid, waardoor ik geregeld de Kerk kan bezoeken, hetgeen op zichzelf al weer een groot voorrecht is.

Ik weet, dat het Evangelie waar is en dat Joseph Smith de profeet is, die door God is uitverkoren om het Evangelie op aarde te herstellen. Ik weet, dat Christus leeft en dat Hij de Zoon van God is en ik hoop steeds krachtiger in het Evangelie te staan tot God zal zeggen: „Tot zover en niet verder.“ Ik bid, dat ik dan mijn taak zal hebben volbracht. Dit heb ik getuigd in naam van Jezus Christus. Amen.

Waarom

WIJ HET MORMONISME VERKOZEN

door June Laronda

van Washington D. C. - U.S.A.

*

CHRIJSTUS en de juiste wijze van leven bereikt de mensen op verschillende manieren. Tot Joseph Smith kwam dit door directe openbaring, en tot anderen — Hoe kan men het zeggen? Soms beseft men het nooit dat een verandering plaats heeft. Of we het nu toe willen geven of niet; onze Vader in de Hemel leidt en bestuurt ons leven als wij een moment halt houden om tot besef van ons geloof te komen en ons eigen ik te vergeten en dingen die ons geestelijk belemmeren uit de weg te ruimen.

De Heer moet gevoeld hebben, dat er in onze familie mogelijkheden waren die de moeite van redding en leiding waard waren, want het nam ons vele, vele jaren van tasten voordat wij de eerste „Mormonen” leerde kennen. Voor die tijd waren de Mormonen mensen die wij alleen maar kenden uit geschiedenisboeken.

Het was niet zo maar toevallig, dat Rock (Mijnheer Laronda) en

ik elkaar ontmoetten, verliefd raakten en trouwden. Wij waren beiden van Nieuw Engeland, beiden leden van streng Katholieke families, beiden zeer vaderlandslievend en geïnteresseerd in de kunsten en wij hadden beslist onze eigen gedachten en wil, zeer tot ongenoegen van onze respectievelijke families.

Zelden laat iemand, eenmaal Katholiek zijnde, zijn geloof varen, maar het is nog vreemder, wanneer twee mensen, zonder elkaar beïnvloed te hebben besluiten met dat geloof te breken en te proberen de waarheid te vinden. Dit is precies hetgene dat wij deden.

Mijn eigen religieuze achtergrond was een mengelmoesje van misinterpretatie, slecht onderwijs en angst, wat mij mij al van kinds af aan ingeprent was. Op de leeftijd van acht jaar kwam ik door vele lelijke ervaringen tot de overtuiging, dat God een slecht, angstaanjagend personage was en niets voor mij.

Rock aan de andere kant, had altijd van nature een beter geloof

in God. Wat een zegen is dat! In twintig jaar had ik mij met een goed omhulsel omgeven en beschouwde ik mij zelf als een agnostica. Ik voelde mij betrekkelijk veilig en gelukkig in het besef, dat ik eerlijk, eerbaar en vriendelijk was. Ik kon een goed leven leiden zonder mij zelf te onderwerpen aan hypocrisie.

Op een goede dag, kwam echter de schok. Onze driejarige dochter kwam, na buiten gespeeld te hebben, naar binnen en vroeg: „Mammie, wie is God?“. Zie, uit de mond van babies! Wat zou U zeggen? Ik weet zeker, dat U een goed antwoord klaar gehad zou hebben, maar ik was niet op zo'n schok voorbereid.

Wanneer God ons kinderen geeft, geeft hij ons een grote verantwoordelijkheid en op dat moment realiseerde ik mij vele dingen. Alhoewel ik niet zeker wist, hoe ik mij God voorstelde, kon ik haar toch niet iets voorliegen en haar met een verzinsel afschepen. Ik wist, dat ik het feit dat er een God zou kunnen bestaan, niet kon ontkennen, omdat ik voor niets ter wereld mijn kleintje wilde overgeven aan de onoprechtheid, zielestrijd en gebrek aan geloof, zoals ik in mijn eigen jeugd had ervaren. Als er ooit een dilemma in mijn leven bestaan had, dan was dit er een. Ik moest de waarheid weten, opdat ik ons kind langs het rechte levenspad leiden kon.

Rock en ik spraken lang en breed over deze zaak en wij besloten werkelijk onze verantwoordelijkheden als ouders na te komen.

Wij gingen naar de Kerken in onze omgeving — verscheidene hiervan. Na enkele vergaderingen bij elk van deze Kerken was het niet moeilijk om te zien dat onze eigen levensopvatting, moraal en opvattingen hoger stonden dan hetgeen er geleerd werd. Halve waarheden waren niet genoeg.

Toen op een keer liepen wij eens toevallig een Kerkje binnen. Eindelijk dachten wij hebben wij een Kerk gevonden en een leraar die niet alleen het Christendom predikte, maar het ook leefde. Wij dachten werkelijk een lange tijd, dat wij onze plaats en doel in het leven gevonden hadden. Onze kinderen gingen naar de Zondagsschool en ik verloor mijn strijdvaardigheid, angst en ongelooft; ik had het punt bereikt waarop ik werkelijk kon toegeven, dat er achteraf beschouwd toch wel een God zou kunnen bestaan.

Twee jaren lang studeerden en baden wij en probeerden wij volgens de aanwijzingen van goede Christenen te leven, maar ik bemerkte dat onze pogingen geen vruchten afwierpen. Ik was wel geestelijk gegroeid, maar onze familieband was lijdende.

Ongeveer in die tijd, op een abnormaal warme dag in Maart zag ik twee mannen in de buurt de huizen langs lopen. En ik ergerde mij al bij de gedachte dat ik weer door handelslieden lastig gevallen zou worden en ik besloot niet open te doen als zij bij ons huis kwamen.

U zult al wel geraden hebben,

dat zij werkelijk handelslieden waren — echte handelslieden; zendelingen van het Evangelie. Toen zij mijn deur bereikten, gluurde ik door het raam en bemerkte hoe netjes zij er uit zagen en het opmerkelijkst was hun kalm en vredig aanzien. Wel, dacht ik, ik laat ze toch binnen en ik zal eens zien, wat zij verkopen. De twee zendelingen, die zich zelf als zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen introduceerden waren Ouderling Nufer en Booth van Los Angeles en Preston Idaho. Zij maakten een grote indruk op mij en ik verzocht hen terug te komen om met mijn echtgenoot kennis te maken. U kunt zich wel voorstellen wat toen gevolgd is. De getrouwe zendelingen bezochten ons maanden lang, maar ik ben bang dat wij het hun erg moeilijk gemaakt hebben. Wij daagden hen uit, discussieerden en lazen hun lessen, hiervan intens genietend. Het Mormoonse geloof kwam onze eigen levensopvatting zo nabij en het was niet moeilijk

voor ons haar leringen te begrijpen en te aanvaarden.

Een ding zou ik nog willen melden, namelijk het heerlijke feit, dat wij in de Severn rivier dicht bij ons huis gedoopt zijn. Het betekende heel veel voor ons.

Wij voelen ons zeer bevoorrecht de ware blijde boodschap te kennen. Het woord „Evangelie” betekent blijde boodschap. Wij voelen ons zeer bevoorrecht in staat te zijn deel te hebben aan ons Vader's Plan van Zaligheid. Een bekeerling heeft veel te leren en heeft niet zo veel tijd gehad zijn geloof te leven als iemand die in de Kerk geboren is. Dit betekent echter niet, dat hij minder liefde voor de Kerk heeft. Integendeel, hij gevoelt misschien een intenser liefde en is zich meer bewust van zijn verantwoordelijkheden.

Wij gevoelen nu de eenheid in ons gezin. Onze kleintjes spreken over God alsof het hun beste vriend is, en het is heerlijk.

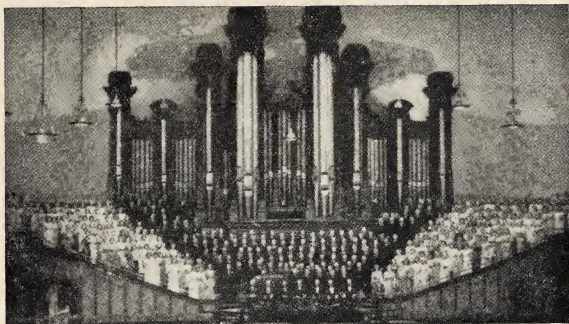
„Een kind zal hen leiden”, zoals het in de Schriften geschreven staat.

Een getuigenis is een heilige gave. Daar mag niet licht mee omgesprongen worden; het is niet iets waarmee gepocht kan worden, maar het is iets, dat de grootste nederigheid vereist en het moet gebruikt worden, wanneer God wil dat het gebruikt zal worden, om gekoesterd, opgekweekt en gevoed te worden door een rechtvaardig leven.

J. Reuben Clark,

2e Raadgever van het Eerste Presidentschap.

Het Tabernakel koor komt naar Europa!

EEN KORTE GESCHIEDENIS VAN HET TABERNAKEL KOOR.

Het Tabernakel Koor vindt haar oorsprong al in het allereerste begin van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Volgens de Kerkgeschiedenis, zongen de zangers al, gezeten op de vier hoeken van het gebouw, bij de inwijding van de Kirtland Tempel op 27 Maart 1836.

Een geregeld georganiseerd koor bestond er reeds, toen de Heiligen in Missouri vertoefden en het is min of meer tijdens de tocht over de prairiën blijven bestaan, omdat muziek de vermoeide Heiligen ophief en versterkte onder het voortzwoegen naar het einddoel van de reis.

Het Tabernakel Koor bestaat nu uit 375 leden. Er worden twee maal per week repetities gehouden en de leden van het koor zingen zonder er voor betaald te worden. Velen van hen zijn al meer, dan vijftien tot twintig jaar lid. Heel enkelen zelfs zingen al bijna veertig jaar mee. De uitgebreide bibliotheek van het koor bestaat uit ongeveer 700 composities, terwijl er nog steeds nieuwe composities aan toegevoegd worden.

J. Spencer Cornwall werd in 1935 als dirigent van het koor aangesteld.

Het Tabernakel Koor begon haar radio-uitzendingen in de zomer van 1929 en heeft sinds die tijd haar uitzendingen iedere week voortgezet, waarmee het waarschijnlijk het oudste geregelde muziekprogramma in de Amerikaanse Radiogeschiedenis werd.

President McKay kondigt plannen voor een tournee naar Europa aan.

Het Tabernakel koor komt naar Europa!

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

Hun eigen circus

door Mary Coxhead.

*

Robbie en Jimmy lagen in het gras voor het huis van Bobbie. „Ik wou, dat er eens een circus in de stad kwam,” zei Bobbie tot zijn vriendje. „Ik weet, dat mijn vader en moeder me er mee naar toe zouden nemen.”

„Zo is het met mij ook,” zei Jimmy. „Alleen zal het een hele tijd duren voor het circus komt. Dat zegt mijn vader.”

Bobbie's hand schoof tussen de twee jongens in. Hij begon Bobbie's gezicht te likken en probeerde op zijn schoot te kruipen.

„Pluto, doe dat niet.” Bobbie schoof hem opzij, Maar de kleine hond wilde spelen. Vervolgens pakte hij Bobbie's mouw met zijn tanden vast en begon te grommen. „Ga weg, Pluto,” riep Bobbie uit. „Het is te heet om te spelen.”

„Ik weet, wat we kunnen doen,” zei hij, terwijl hij overeind sprong. „We kunnen Pluto kunstjes laten doen. En dan verkopen we er limonade bij. Op die manier kunnen we geld verdienen om pindas en popcorn te kopen, als het circus in de stad komt.”

„Maar Pluto kan geen kunstjes doen,” wierp Jimmy tegen.

„Die kunnen we hem toch leren, is het niet?”, vroeg Bobbie.
„Misschien,” zei Jimmy aarzelend. Toen werd hij plotseling enthousiast. „Zeg, dat zou leuk zijn. Laten we er nu mee beginnen.”
Maar Pluto wilde alsmaar spelen. Hij begon in kringen rond te hollen, terwijl hij wild blafte. Eindelijk had Bobbie hem te pakken en hield hem stevig vast.

Pluto worstelde om los te komen.

Jimmy was erg kwaad. „Geef hem toch een flinke klap, dan zal hij misschien wel bedaren.”

Robbie werd elk ogenblik kwader. „Laat jij Pluto met rust,” zei hij. „Misschien wil hij wel geen kunstjes doen.”

„Ik vind hem helemaal geen leuke hond,” sardé Jimmy. „Hij is een sufferd.”

„Nee, dat is hij niet,” riep Robbie uit.

„Wel waar,” tartte Jimmy.

Robbie liet Pluto los en balde zijn vuisten. „Daarvoor zal ik je een pak slaag geven,” zei hij. Zijn ogen vulden zich met boze tranen.

„Wat is er aan de hand?”, vroeg een vriendelijke stem.

Bobbie en Jimmy keken om.

Daar stond agent Jansen. Het was de verkeersagent, die verschillende keren per dag op zijn route langs het huis van Bobbie kwam.

Bobbie slikte zijn tranen weg en sloeg zijn armen om zijn hond heen.

„We wilden proberen om Pluto kunstjes te laten doen,” zei hij. „Maar hij wil het niet, en nu wil Jimmy hem slaan. En dat wil ik niet, want het is mijn hond.”

„Natuurlijk moet Jimmy hem niet slaan,” zei Agent Jansen. „Dat is geen manier om een

hond kunstjes te leren. Hier, laat mij jullie eens laten zien, wat je doen moet. Bobbie ga jij eens even naar huis en haal eens wat lekkers voor Pluto. Intussen zal ik vriendschap met hem sluiten.”

In een minuut was Robbie terug. Pluto en Agent Jansen waren al goede vrienden.

„Jongens,” zei hij. „Soms duurt het een hele tijd, vóór een hond een kunstje kent. Maar je moet geduld hebben. Laat Pluto steeds zien, wat je van hem gedaan wil hebben. En als hij het dan doet, geef hem dan een koekje en zeg hem, dat hij zoet is. Laat hem zien, dat je hem een fijne hond vindt. Nu moeten jullie eens kijken, hoe ik hem leer een pootje geven.”

Bobbie en Jimmy hurkten naast hem neer op het gras. Eerst aaide Agent Jansen de hond. Toen nam hij de rechterpoot van Pluto in zijn

rechterhand. „Hoe gaat het met je, Pluto?” zei hij, terwijl hij de poot van de hond schudde.

Eerst dacht Pluto, dat hij met hem wilde spelen en blafte hij één of twee keer. Maar toen hij zag, dat Agent Jones niet wilde spelen, ging hij zitten en keek hem aan met zijn kopje schuin naar één kant.

Bobbie was zó opgewonden, dat hij nauwelijks kon ademen. „Nu moet hij wel een pootje geven,” dacht hij.

Agent Jansen sprak verschillende keren tegen Pluto, steeds op een vriendelijke manier.

En toen gebeurde het. Pluto gaf hem een poot.

Agent Jansen gaf hem vlug een koekje, krabbelde hem toen achter zijn oor en zeide: „Goed hoor, Pluto. Je bent een brave hond.”

Bobbie en Jimmy rolden van opwinding omver in het gras.

„Probeer jij het nu eens, Bobbie,” zei Agent Jansen, „en dan kan Jimmy het proberen.”

Hij bleef kijken tot Pluto Bobbie een pootje gaf en daarna Jimmy. Toen moest Agent Jansen weer gaan.

„Denk er aan,” zeide hij, terwijl hij nog uit zijn auto leunde, „dat als je hem kunstjes leert, vriendelijkheid, een boel lofuitingen en een koekje wonderen kunnen doen.”

„Daar zullen we aan denken,” riepen beide jongens uit.

De volgende morgen waren Robbie en Jimmy al vroeg op. Zij zetten hun limonade-tentje op, met een stoel er naast, waarop op een kaart te lezen stond: „Laat Pluto u een pootje geven en drink koude limonade — 10 cent.”

Bijna voor zij klaar waren stopte een glimmende rode auto naast hun tentje. De bestuurder sprak tot de jongen naast hem: „Ik denk, dat we zullen moeten doen wat op het bordje staat, Frits.”

Frits gaf Jimmy tien cent, terwijl Robbie op de stoel tikte en zei: „Vooruit Pluto, kom hier zitten.” Pluto sprong op de stoel. Toen sprong hij er vlug weer af en begon te blaffen.

Bobbie stond op het punt om op de opgewonden hond te gaan mopperen, toen hij er plotseling aan dacht, wat Agent Jansen had gezegd. Hij tikte weer op de stoel en zei: „Vooruit, Pluto, je bent een brave hond.”

Wederom sprong de hond op de stoel. Dit keer prees Robbie hem en gaf hem vlug een koekje.

„Vooruit, Pluto,” zei Robbie, „geef Frits eens een pootje.

Frits stak zijn rechterhand uit. Pluto keek hem een ogenblik aan en keek toen naar Robbie.

Bobbie durfde nauwelijks adem te halen. Wat moest hij doen, als Pluto weigerde om een pootje te geven. Toen dacht hij aan de woorden van Agent Jansen. „Koekjes kunnen wonderen doen.”

Vlug liet hij Pluto een koekje zien en zei: „Pluto, geef Frits eens een pootje.”

Pluto keek naar het koekje in Robbie's hand. Toen liet hij een scherp geblaf horen en strekte zijn pootje uit.

„Nou, zo'n hond zou ik ook wel willen hebben,” riep Frits uit. „Pappa, laat hem u ook eens een pootje geven.”

Mijnheer de Wit stak ernstig zijn hand uit. Dit keer leek het wel of Robbie's benen van elastiek waren. Zijn mond werd droog van opwinding. Zou Pluto het opnieuw doen?

Toen Bobbie zag, dat Pluto zijn poot in de hand van Mijnheer de Wit legde, tolde hij in de rondte van plezier. Toen dacht hij plotseling aan het koekje in zijn hand en hij gooide het naar Pluto. Tot zijn verbazing en vreugde ving deze het op.

„Jongens,” zei Mijnheer de Wit. „Dit is precies een circus. Ik wed, dat jullie heel wat plezier zullen beleven.”

„Zei hij circus?” vroeg Jimmy, toen Mijnheer de Wit en Frits wegreden.

„Ja zeker,” antwoordde Bobbie. „Zeg, we hoeven niet eens te wachten op het circus. We zullen Pluto nog wat meer kunstjes leren en dan hier een circus houden op het grasveld.”

„Oké. Laten we meteen beginnen ze hem te leren,” stemde Jimmy toe. „Misschien weet hij bij de volgende auto alweer een nieuw kunstje.”

Het Tabernakelkoor op Tournee

NAAR EUROPA

AAN het begin van de wekelijkse Koorrepetitie op Donderdagavond werd door President David O. McKay van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan het gehele Tabernakel Koor voorgesteld op tournee naar Europa te gaan.

„Wanneer precies en hoe U zult gaan, moet nog beslist worden”, vertelde de Kerkleider aan de koorleden. „Maar het is geregeld en goedgekeurd en U zal de reis gegeven worden.”

President McKay lichtte het koor in, dat W. Jack Thomas, sinds vele jaren transportagent en tournee-leider van het koor, voor de uitwerking van de plannen en de details en financiële regelingen voor dit tournee aangewezen was.

„Hij heeft zijn superieure bekwaamheid in dit werk in het verleden getoond en wij hebben hem op zending geroepen om deze taak te volbrengen”, zei President McKay.

De enige aanwijzing van tijd voor de reis vastgesteld, werd gegeven, toen Mr. Thomas de koorleden zei, dat zij al vast wat hun vacaties betreft, regelingen moesten treffen. Hij zei, dat zij hoogst waarschijnlijk ongeveer 24

Augustus zouden vertrekken en dan twee concerten op hun weg naar New York zouden geven en ongeveer 1 October zouden terugkeren. President McKay werd door Lester F. Hewlett, koorpresident en J. Spencer Cornwall, dirigent, aan de koorleden voorgesteld.

De Kerkleider verklaarde het koor, dat „onigelichte mensen in de wereld tegen de Kerk bevooroordeeld waren. Geen werk is er effectiever geweest dit vooroordeel uit de weg te ruimen dan het werk op Tempel Square. Hier leren de mensen, dat de Kerk het hoogste en beste voorstaat.”

„Geen organisatie”, vervolgde hij, „heeft meer de mensen in- en verlicht als het Tabernakel Koor. Het Eerste Presidentschap wil graag Uw invloed verder uit laten strekken en de wereld buiten de grenzen van de Verenigde Staten de gelegenheid geven Uw invloed en geest te gevoelen en het beroemde Tabernakel Koor te horen.”

Daarom zou het Eerste Presidentschap graag stappen willen nemen door U een tournee naar Europa te laten maken.”

Deze boodschap werd met een hartelijk applaus van de zijde van de koorleden begroet.

President McKay verklaarde de koorleden, dat „er geen groter zendingswerk verricht kon worden dan U voor de ontwikkelde mensen van Europa de liederen van Zion te laten zingen. Voor miljoenen mensen is het noodzakelijk, dat zij een beter begrip van de Kerk hebben. Er is geen machtiger invloed voor het zendingswerk dan het Tabernakel Koor... U bent gekozen de Kerk te vertegenwoordigen wegens Uw bekwaamheden en persoonlijk karakter. God zegene U en bescherm U en lei U, als U zich voor dit grote zendingswerk voorbereidt.”

President McKay vertelde het koor, dat een uitnodiging om het volgend najaar in het Schotse Edinburgh Festival mee te zingen, in overweging genomen werd. Andere concerten en uit-

voeringen zullen in Engeland en op het vasteland van Europa georganiseerd worden, zei hij. De Heer Thomas verklaarde, dat hij in het begin van het nieuwe jaar naar Europa zou gaan om de details van het tournee uit te werken. In antwoord op de vele vragen die gesteld werden, gaf hij te kennen, dat de reis van de opbrengst van de concerten betaald zou worden, terwijl in de onkosten van de leden voorzien zou worden.

Hij dacht, dat de reiskosten ongeveer \$ 225,000 zou bedragen. Echtgenoten en echtgenotes van de koorleden worden aangemoedigd op dit tournee mede te gaan, maar zij moeten hun eigen financiën regelen. Het wordt hun toegestaan met de koorleden mede te reizen.

* * * * *

Het laatste nieuws

Het Tabernakel koor komt waarschijnlijk ook naar Nederland!

OP Maandag 8 November j.l. kwam de Heer W. Jack Thomas op Schiphol aan, alwaar hij door onze geliefde Zendingspresident Donovan H. van Dam begroet werd.

Hij is hierheen gekomen om contracten te sluiten voor concerten in verscheidene belangrijke steden van Europa.

Ook worden besprekingen gevoerd om een uitvoering te geven in het concertgebouw te Amsterdam.

Door middel van speciaal voor dit doel bestemde donaties van leden der Kerk zullen de Koorleden zelf voor de kosten van dit tournee zorgdragen.

De Heer Thomas schatte de kosten op ongeveer \$ 500.000.

Voor de zending van Europa is de komst van het koor een grootse gebeurtenis, waar wij ons allen op kunnen verheugen.

3 belangrijke lessen, die de gelijkenis van de tien maagden ons leert

Toespraak gehouden in de South Twentieth Ward
te Salt Lake City door A. D. Jongkees

Bovengenoemde gelijkenis staat opgetekend in het 25ste hoofdstuk van Mattheus, de verzen 1 tot en met 13. Met het oog op de beperkte plaatsruimte volsta ik met naar de plaats in de Bijbel te verwijzen.

De tien maagden ontvangen de oproep de bruidegom tegemoet te gaan. Vijf hunner hebben hun lampen met olie gevuld, die van de vijf anderen zijn leeg. Maar dat kon men aan de buitenkant niet zien, uiterlijk is er geen opmerkelijk verschil tussen de twee groepen te ontdekken. Na enige tijd te hebben gelopen, krijgen zij bericht, dat de bruidegom zijn komst heeft uitgesteld, zij moeten dus wachten. Vermoeid van het lopen en lange wachten vallen de tien maagden in slaap. Te middernacht komt plotseling de roep tot hen:

„De bruidegom komt, maakt U gereed Hem te ontvangen”.

Van dit ogenblik af treedt een groot onderscheid tussen de vijf

wijzen en de vijf dwazen aan de dag. De dikke duisternis deert de wijze maagden niet, hun lampen zijn gevuld, zij behoeven die slechts aan te steken om de weg te zien, welke zij moeten gaan om de bruidegom te ontmoeten.

ZIJ ZIJN BEREID! De anderen tasten echter hulpeloos in het duister rond, want hun lampen zijn leeg en geven dus geen licht. Hun verzoek aan de vijf wijze maagden om een deel van hun olie wordt afgewezen met deze woorden:

„Geenszins, opdat er misschien voor ons en voor U niet genoeg zij; maar gaat liever tot de verkoopers en koopt voor Uzelve”.

Dit antwoord lijkt wreed en zelfzuchtig. **ER IS ECHTER GEEN ANDER ANTWOORD MOGELIJK!** De olie, waarvan, in deze gelijkenis sprake is, is het zinnebeeld van de geestelijke rijkdom, die de mens zich in zijn aards bestaan verwerft door studie en dienstbetoon aan zijn Meester, Jezus Christus, die hier

de bruidegom wordt genoemd. Goederen van materiële aard kan men geven of ontvangen, maar met geestelijke goederen is dat onmogelijk, die moet men zich door eigen inspanning verwerven.

„Gaat naar de verkoopers en koopt voor Uzelve”.

De „verkoopers” zijn Gods dienstknechten, met macht en autoriteit bekleed om ons de weg naar het eeuwige leven te wijzen. De raad van de vijf wijze maagden komt helaas te laat, doch houdt een droef verwijt in. De betekenis van hun woorden is: „Waarom niet gedaan zoals wij toen er nog alle tijd en gelegenheid was om Uw lampen met olie te vullen?” De moeite, die de vijf dwaze maagden zich hebben getroost om hun Meester, Wiens geboden zij tot dus ver hadden genegeerd, te ontmoeten, baat hun niet meer.

„Heere, Heere, doe ons open”.

En Hij antwoordende zeide:

„Voorwaar zeg Ik U, Ik ken U niet”.

Het antwoord van de vijf wijze maagden houdt twee ernstige lessen in: De eerste, reeds genoemd, is deze: Men kan van zijn geestelijk bezit nimmer aan een ander mededelen; hoogstens kan men de weg tot verwerving er van wijzen, maar die weg moet hij zelf gaan, stap voor stap. En de tweede les: Zo men dit toch tracht te doen,

aanbevelingen schrijven op de creditzijde van een, die dat niet verdient, gaat men zelf in geestelijke waarde achteruit, zo zelfs, dat er voor beide partijen misschien geen olie genoeg meer is. In het aardse leven kan men soms van het ene land naar het andere reizen op een vals paspoort; naar het Celestiale Koninkrijk gelukt dat nooit!

En welke is nu de derde les? Alvorens die onder de ogen te zien, keren wij ons tot Paulus. Deze Apostel van Christus wordt door vele theologen beschouwd als de prediker van de leer van zaligmaking door geloof alleen. Zij menen deze opvatting te kunnen rechtvaardigen door voornamelijk naar zijn brieven aan de kerkleden in Rome en Galatië te verwijzen. Het zou ons te ver voeren om alle uitspraken van Paulus in deze zijn brieven onder de loupe te nemen, die (schijnbaar) grond geven aan deze gedachte. Bepalen wij ons daarom tot een tekst uit de brief aan de Galaten en één aan de Romeinen. Om bij de eerste te beginnen:

(Zie: Gal. 3 : 11, lees het gehele hoofdstuk).

„En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven”.

„Zie daar”, zeggen de Godgeleerden, „een uitspraak van een van de Apostelen van onzen Heer, dat geloof alleen de mens rechtvaardigt”. En zij menen dat aan deze opvatting kracht wordt

bijgezet door Paulus' brief aan de leden in Rome, waar hij zegt:

.....*Indien gij met Uwen mond zult belijden den Heere Jezus, en met Uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zoo zult gij zalig worden.*" (Rom. 10 : 9).

Hebben die theologen, die Paulus houden voor een prediker van de leer der zaligheid door geloof alleen, nu gelijk? Indien wel, dan moeten wij daaruit de onontkoombare gevolgtrekking maken, dat deze Apostel van Jezus Christus een huichelaar is. Ja, theologen, deze conclusie, gesteld dat Uw zienswijze juist is, is onvermijdelijk. Paulus de prediker van het „Sola Fide", Geloof Alleen!

Hij, die in zijn brief aan de Galaten schrijft, dat er maar een Evangelie is namelijk dat van Jezus Christus, die zeide:

„Niet, hij die zegt Heere, Heere, zal ingaan in' het Koninkrijk der Hemelen, maar die daar doet de wil des Vaders!"

Van Jezus Christus die zeide dat alle mensen zouden worden geoordeeld naar hunne **werken!**

Ja, inderdaad, Paulus, indien de Godgeleerden gelijk hebben, zijt gij een huichelaar, te meer wanneer wij dit van U lezen in Rom. 16 : 17:

„En ik bid U, broeders, neemt acht op degenen, die tweedracht en ergeris aanrichten tegen de leer, die gij van ons geleerd hebt, en wijkt af van hen."

Maar Paulus was geen huichelaar, hij had de goede strijd gestreden en het geloof behouden. Zijn geloof was echter geen belijdenis met de lippen alleen; hij had er voor geleden en gestreden, hij was er voor vervolgd en geselsd en tenslotte had hij er zijn leven voor gegeven. En dat levende, actieve geloof was het, hetwelk hij de heiligen in Galatië voorhield en zij begrepen hem, want zij waren leden van Christus' Kerk. Paulus behoefde hun niet te vertellen, wat zij onder GELOOF moesten verstaan..... En wat bedoelde hij met „de wet"? De wet van Christus, van Zijn Evangelie? Neen, hij bedoelde de Mozaïsche wet, waarin de Joden, vóór zij het Evangelie aannamen, waren opgegroeid. Paulus legt er hier de nadruk op, dat die wet hun de toegang tot het Koninkrijk der Hemelen niet zou verschaffen.

„Maar", zal de theoloog tegenwerpen, „in Rom. 10 : 9 staat toch duidelijk dat belijdenis met de lippen alleen de mens reeds zalig maakt!" Ja, dat schijnt zo, maar ge ziet hierbij een zeer belangrijk ding over het hoofd. Paulus schrijft hier aan de Kerkleden in Rome, de residentie van de Romeinse keizers en in die dagen was Nero, de wreedste vervolger van de Christenen, heerser over het Romeinse Rijk. Wanneer een Christen in die stad toen de moed had de Heer Jezus te belijden, deed hij dit met een vrijwel zekere dood voor ogen.

Paulus zeide niets meer of minder dan: „Gij heiligen in Rome, indien

gij bereid zijt voor Jezus en Zijn Evangelie te sterven, zult gij zalig worden.” Zulk een bereidheid verwerft men niet met ledige lampen.

Laat ons nu terugkeren tot de gelijkenis van de tien maagden en zien waartoe de verderfelijke leer van zaligheid door geloof alleen ons leidt. Ook de vijf dwaze maagden geloofden in Jezus, anders waren zij niet op weg gegaan Hem te ontmoeten. Doch hun geloof, ofschoon zij leden van Christus' Kerk waren (deze gelijkenis heeft namelijk uitsluitend betrekking op de leden van Zijn Kerk) was dat wat vele Godgeleerden prediken.

Zij klopten aan de Hemelpoort, maar werden niet toegelaten.

Wij kunnen ons voorstellen, hoe een tedere medelijdende stem tot hen spreekt, zeggende: „Kind, ge

kunt hier niet binnengaan, ge kunt niet verwachten gelukkig te leven onder de wetten van Mijn Koninkrijk, die gij in Uw sterfelijk leven hebt veronachtzaamd. Ik heb een koninkrijk voor U bereid van lagere orde en heerlijkheid, daar zult gij binnengaan, maar hier kunt gij niet komen, want zij zijn gescheiden door werelden zonder einde.”

Nu hebben wij ook de derde les, die uit deze gelijkenis te leren is, voor ogen: Zij is een duidelijke en onaantastbare weerlegging van de leer van Zaligheid door geloof alleen.

Zo laat ons daarom acht geven op deze vermaning van de Meester aan het slot van Zijn gelijkenis: „Zoo waakt dan, want gij weet den dag niet, noch de ure, in de welke de Zoon des menschen komen zal”.

Attentie!

Najaarsconferenties de Zending door:

DISTRICT DEN HAAG:

Zaterdag 20 November: Priesterschaps- en Moeders- en Dochtersbijeenkomst om 7.30 p.m., Loosduinsekade 11, Den Haag.

Zondag 21 November: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 4 uur p.m. in de Tuinzaal van de Haagse Dierentuin, Benoordenhoutseweg 1.

DISTRICT ANTWERPEN:

Zondag 29 November: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 4 uur p.m., Frankrijklei 8, Antwerpen.
Priesterschaps- en Moeders- en Dochtersbijeenkomst om 12.15 uur in hetzelfde gebouw.

De heerlijkheid Gods is Intelligentie

door Elder H. J. M. Hoole

Overziener van de O.O.V. en Zondagschool.

*

Heeft U er wel eens overnagedacht, wat deze leuze eigenlijk inhoudt? Indien U er over nagedacht hebt en het antwoord weet, hoe komt het dan dat er zo weinigen zijn die hier iets aan doen? Als wij weten dat de Heerlijkheid Gods Intelligentie is, of met andere woorden licht en waarheid, hoe komt het dan dat er zo weinigen zijn, die trachten deze waarheden te vergaren en daarmee het licht te ontvangen? En welk licht wordt hier bedoeld? Dat van het Evangelie. Wanneer wij de geschriften bestuderen, zien wij, dat onze Hemelse Vader altijd heeft getracht om zijn kinderen te onderwijzen en Hij gaf daartoe anderen opdracht. Hij heeft dat gedaan van de eerste mens Adam af en zal dat blijven doen, totdat Hij Zijn doel volbracht heeft, waarvoor Hij ons op deze aarde heeft geplaatst. (Moses 5 : 6-10).

En dit is Zijn werk

„de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Moses 1 : 39).

Het was dus niet de bedoeling van onze Hemelse Vader om ons in duisternis op deze aarde te

laten wonen, niet wetende waar wij vandaan komen, waar wij naar toe gaan en wat er van ons verwacht wordt, terwijl wij hier op deze aarde vertoeven.

De Leer en Verbonden leert ons het volgende:

„Zoekt niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen U worden ontvouwd, en dan zult gij rijk worden gemaakt. Ziet, hij, die het eeuwige leven heeft, is rijk.” (Leer en Verbonden 6 : 7).

„Jaag niet naar rijkdom, noch naar de ijdele dingen dezer wereld, want zie, gij kunt ze niet medenemen.” (Alma 39 : 14).

In deze twee teksten leren wij dus het volgende, namelijk, dat aardse weelde ons het eeuwige leven niet kopen kan, maar dat wij moeten zoeken naar wijsheid, waardoor de verborgenheden Gods aan ons geopenbaard zullen worden, welke ons dan zullen helpen in het verwerven van het eeuwige leven. Zoals ik reeds aan het begin zeide, heeft God altijd getracht Zijn kinderen te onderwijzen. Hij maakte een belofte met het volk van Israël, dat hun kinderen door de Here ge-

leerd zouden worden en dat de vrede der kinderen groot zou zijn (Jesaja 54 : 13). Deze belofte gaat vandaag aan de dag in vervulling, want de kinderen Israëls worden onderwezen en zij hebben vrede.

Wat voor een vrede? Vrede in het hart, welke voortkomt uit de wetenschap te weten, waarom wij op deze aarde zijn geplaatst. Daarom worden wij onderwezen en krijgen wij de gelegenheid om te leren, want het is 'onmogelijk, in onwetendheid zalig te worden. Alma verstond dit; daarom zeide hij tot zijn zoon Helaman:

„O, gedenk mijn zoon, om in Uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in Uw jeugd de geboden van God te onderhouden” (Alma 37 : 35).

Nu, wij kunnen de geboden van onze Hemelse Vader niet onderhouden, als wij ze niet kennen, daarom is het voor ons noodzakelijk om kennis op te doen, opdat wij ze leren kennen. In deze laatste bedeling kregen wij allen de opdracht om te studeren en te leren, dit is wat de Leer en Verbonden zegt:

„...ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88 : 118).

Dit gebod was ons gegeven om ons te helpen meer kennis te verkrijgen, waardoor wij in staat zullen zijn, als wij deze kennis in praktijk brengen, meer volmaakte wezens te worden, waar-

door wij eenmaal in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader kunnen terugkeren. Nu worden wij niet in een dag volmaakt. Daar moeten wij voor werken met al de zwakheden die in ons zijn. Indien het niet zo ware, zou Christus onwaarheid gesproken hebben, toen Hij zeide:

„Weest dan gij lieden volmaakt, gelijk Uw Vader die in de Hemelen is, volmaakt is”. (Matth. 5 : 48).

Maar wij weten dat Hij nimmer onwaarheid sprak. Wij moeten hier iets voor doen. En een van de eerste dingen die wij moeten doen is, kennis vergaren. Zodat wij mogen weten, wat het Plan van Zaligheid inhoudt en wat er van ons verlangd wordt. Hoe groter onze kennis wordt, des te groter wordt het verlangen om onze Hemelse Vader te dienen, zoals Hij gediend wenst te worden. Des te beter verstaan wij Zijn plan en doel en des te groter wordt onze vreugde en vrede, de vreugde om deelgenoot te mogen zijn van dit plan van onze Hemelse Vader.

Hoe kunnen wij deze kennis vergaren die ons zo'n grote vreugde zal geven, niet alleen voor dit leven, maar ook voor het toekomstige? In deze laatste bedeling heeft onze Hemelse Vader mannen geïnspireerd, die door Zijn inspiratie in staat waren om onderorganisaties in het leven te roepen, die tot taak hebben de leden van Zijn Kerk en niet leden te helpen in het onderrichten en

leren van het Evangelie. Ik denk aan de **Zondagsschool**, waar men Zondagsmorgens te samen komt om geestelijke ontwikkeling op te doen en waar men opgebouwd wordt in het geloof, waar men het voorrecht heeft om zijn gedachten weer te geven, waar leraren en leraressen gewillig zijn om te trachten de vragen die wij hebben, te beantwoorden. Vragen die goed beantwoord zijn, geven ons vrede in het hart. Hierin ligt dus de grote verantwoordelijkheid van de leraar en lerares om de lessen zo te bestuderen, dat zij aan het doel zullen beantwoorden waarvoor zij waren samengesteld. Ik denk aan de **O.O.V.** of tewel **Onderlinge Ontwikkelingsvereniging**. Van deze vereniging zei President Brigham Young het volgende:

„Wij willen dat U zich aansluit in verenigingen voor onderlinge ontwikkeling. Laat de sleutel van Uw werk zijn: Het in de jeugd opbouwen van een persoonlijk getuigenis van de waarheid en grootheid van het werk van de Heiligen der Laatste Dagen; de ontwikkeling van de innerlijke gaven waarmede zij gezegend zijn door het opleggen der handen van de dienstknechten van God; het kweken van een kennis en toepassen van de eeuwige beginselen van de grote wetenschap van het leven.”

In deze verklaring lezen wij dus dat de **O.O.V.** bedoeld is om ons te helpen een persoonlijk getuige-

nis op te bouwen en ons te helpen om de gaven en talenten die in ons zijn, te ontwikkelen, het kweken van kennis en het in toepassing brengen van eeuwige beginselen. Soms als wij iemand horen spreken of zijn getuigenis horen afleggen, komt er in ons het verlangen om óók zo te zijn, om óók zo'n getuigenis en kennis te bezitten. Maar al te vaak vergeten wij, dat deze persoon zijn getuigenis en kennis heeft verkregen door de ervaringen en bestudering van de dingen die ook ons gegeven zijn en door de talenten die hij bezit, te gebruiken.

Vele mensen leven hun leven, wachtende totdat grote dingen in hun leven zullen gebeuren, waardoor zij misschien faam of bekendheid zullen genieten. Zij blijven hierover dromen. Maar dromen gaan alleen in vervulling in films en verhalen, zo vergaat het in ieder geval de meeste van ons. Als wij kennis wensen te verkrijgen of andere dingen, die waarde hebben in het leven, zullen wij er zelf onze handen voor moeten uitstekten. Wij zullen moeten werken voor datgene dat wij wensen te worden. Als wij dat kunnen beseffen, begrijpen wij ook waarom President Brigham Young de bovengenoemde verklaring gaf, waarom Alma zijn zoon Helaman onderwees en hem aanmoedigde om kennis te verkrijgen. Zij zeiden deze dingen niet omdat zij er beter door zouden worden, maar omdat zij wisten, dat wij alleen door het opdoen van kennis en het onderhouden van de geboden van onze

Hemelse Vader, zalig kunnen worden.

Neem daarom elke gelegenheid waar om Uw kennis van het Evangelie te vergroten en Uw

talenten te ontwikkelen. De onderorganisaties zijn er om gebruikt te worden. Bezoek hen en geef het Uw steun en gij zult gezegend worden. Houdt altijd in gedachte:

Ik denk dat onderwijzen een der edelste beroepen is, dat van de moeder in het huis uitgezonderd. Er is meer gelegenheid om goed te doen op het gebied van het onderwijs dan op welk ander gebied ook. Door de medische wetenschap heelt de dokter het lichaam. Door goed onderwijs kan de onderwijzer een ziel redden.

President David O. McKay.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUIWD:

van Setten, Jan; met Lambertha Hoebee te Amsterdam.

INGEZEGEND:

van Bree, Egbertus Hendrikus; 5 September 1954 te Utrecht.

van Sleenwen, Ronald Homer; 12 September 1954 te Rotterdam.

Grefhorst, Jan Evert; 3 October 1954 te Apeldoorn.

Mahn, Pietertje; 3 October 1954 te Rotterdam.

GEORDEND:

Veltman, Joris; als Ouderling, 12 September 1954 te Vlaardingen. ✓

van Wijnen, Jan; als Diaken, 12 September 1954 te Vlaardingen.

Brussee, Jan; als Ouderling, 19 September 1954 te Den Haag. ✓

Frölich, Louis Frederik C.; als Ouderling, 19 September 1954 te Den Haag. ✓

Houweling, Albert Cornelis; als Ouderling, 19 September 1954 te Den Haag. ✓

Jansen, Hendrikus; als Ouderling, 19 September 1954 te Den Haag. ✓

Hoppezak, Lodevicus; als Diaken, 19 September 1954 te Amsterdam.

Krommenhoek, Frederik Willem; als Diaken, 19 September 1954 te Rotterdam.

OVERLEDEN:

van Maare, Johan George; 22 September 1954 te Amsterdam.

OVERGEPLAATST:

Barrett, Stanley M.; van Leeuwarden naar Rotterdam. ✓

Beazer, Gaylen M.; van Rotterdam naar Zaandam als G.P. ✓

Bergen, Larry D.; van Alkmaar naar Zeist als G.P. ✓

Dickamore, Henry J.; van Groningen naar Gent, België. ✓

Hadley, Dee W.; van Utrecht naar Antwerpen, België. ✓

Horne, Raymond G.; van Gent naar Gouda. ✓

Jensen, Lawrence W.; van Zaandam naar Alkmaar als G.P. ✓

Jones, David R.; van Zeist naar Zutphen als D.P. (Arnhem). ✓

Judkins, Carlton J.; van Zutphen naar Amsterdam als G.P. ✓

Leeman, Theodorus; van Schiedam naar Dordrecht. ✓

Robison, Albert D.; van Delft naar Haarlem als G.P. ✓

De Vrijés, Kenneth L.; van Leeuwarden naar Delft. ✓

Weenig, Harry M.; van Haarlem naar Rotterdam. ✓

Winterton, Harold D.; van Gouda naar Groningen. ✓

van Yperen, Johannes H.; van Amsterdam naar Rotterdam. ✓

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

- ✓ Palmer, Francis A.; van Vernal, Utah te Schiedam.
- ✓ Preece, Leland N.; van Vernal, Utah te Antwerpen, België.
- ✓ Snel III, Nicolaas D.; van Walnut Creek, Californië te Utrecht.
- ✓ Johanna en Cornelis van Keizerswaard van Salt Lake City, Utah, werkzaam te Leeuwarden als G.P.

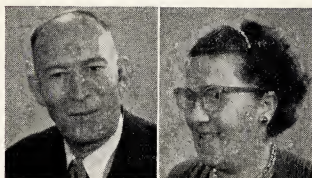
Leland N. Preece

Francis A. Palmer

Nicolaas D. Snel

Johanna en Cornelis van Keizerswaard

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

*

NEDERLANDSE LECTUUR:

Het Evangelie door alle Eeuwen heen	f 1.—
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0.60
Het leiderschap van Joseph Smith	„ 1.10
De leringen van Joseph Smith	„ 2.25
De leringen van Joseph Smith (volledig)	„ 5.50
Een doeltreffend Plan voor Zendingswerk	„ 1.50
Het Boek van Mormon	„ 3.50
De Parel van Grote Waarde	„ 1.50
De Leer en Verbonden	„ 3.50
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie ...	„ 1.50
Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde, in één band gebonden	„ 9.—
Practische Verwijzer	„ 0.50

ENGELSE LECTUUR:

Smile Posts of Satisfaction	„ 4.—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0.15
(Joseph Smith Stories)	
De Profeet der Mormonen	„ 0.10
(The Mormon Prophet)	
Gereorganizeerde Kerk	„ 0.25
(The Reorganised Church)	
Stralen van Levend Licht-boekjes	„ 0.15
(Rays of Living Light)	
Tractaten — los	vrij
Tractaten fotos-plastic (per stel)	f 3.50
Genealogische formulieren	„ 0.03
Familie Tabellen	„ 0.03

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel.
Laan Van Poot 292, Den Haag

EIGEN HART

*'t Is goed in eigen hert te kijken
Nog even voor het slapen gaan,
Of ik van dageraad tot avond
Geen enkel hert heb zeer gedaan.*

*Of ik geen ogen heb doen schreien,
Geen weemoed op het wezen lei;
Of ik aan liefdeloze mensen
Een wordeke van liefde zei.*

*En vind ik in het huis mijns herten,
Dat ik een droefenis genas,
Dat ik mijn armen heb gewonden
Rondom een hoofd, dat eenzaam was . .*

*Dan voel ik, op mijn jonge lippen
Die goedheid lijk een avondzoen . . .
't Is goed in eigen hert te kijken
En zo zijn ogen toe te doen.*

Alice Nahon

